

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 2ObdoV/9/2015                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 8002899787                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 22.06.2016                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Viera Pepelová           |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2016:8002899787.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Nic. Breuers Handel - en Export Maatschappij B.V., so sídlom Vênrayseweg 114 a, 5928 RH Vênlo, Holandsko, zast. advokátom Mgr. Martinom Dohňanským, so sídlom Exnárova 13, Bratislava proti žalovaným: 1/ PaedDr. Q. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom M. XX, O., zast. advokátom JUDr. Ivanom Jánošíkom, so sídlom Klincova 35, Bratislava, 2/ PaedDr. B. A., rod. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom E. XXXX/X, E., 3/ Ing. Q. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom O. XXXXX/XX, O., zast. advokátkou JUDr. Katarínou Kapčákovou, so sídlom Kúpeľná 1/A, Prešov, o zaplatenie 3 089 754,23 eur (93 081 935,95 Sk) s príslušenstvom, vedenej na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 5Cb/262/2002, na dovolanie žalovaného v 3. rade proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Obo 14/2013-1385 z 28. októbra 2014, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného v 3. rade o d m i e t a .  
Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

### Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove ako súd prvého stupňa rozsudkom č. k. 5Cb/262/02-1278 zo dňa 13. 12. 2012, uložil žalovaným v 1. až 3. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne 2 105 405,49 eur s 13%-ným ročným úrokom z omeškania od 05. 12. 2002 do zaplatenia s tým, že do výšky plnenia jedného z nich zaniká povinnosť ostatných žalovaných. Návrh žalobcu proti žalovaným v 1. až 3. rade v prevyšujúcej časti (t. j. v časti o zaplatenie 984 348,74 eur s príslušenstvom) vylúčil na samostatné konanie. Rovnako vylúčil na samostatné konanie návrh žalobcu výlučne proti žalovanému v 1. rade o zaplatenie 143 606,80 eur s príslušenstvom.

Z odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu vyplýva, že žalobca uplatnil najprv proti žalovanému v 1. rade právo na zaplatenie sumy 93 081 935,77 Sk s 13%-ným ročným úrokom z omeškania od 05. 12. 2002. Návrh odôvodnil spoluprácou so žalovaným v 1. rade a jeho spolupracovníkmi (žalovanými v 2. a 3. rade), ktorí tvorili združenie bez právnej subjektivity. Spolupráca bola založená na dodávkach tovaru - ovocia a zeleniny. Obchodným partnerom žalobcu bol žalovaný v 1. rade, ktorý za dodávky platil a so žalobcom komunikoval. Neskôr za dodávky platiť prestal a nezaplatenými zostali dodávky tovaru v sume 93 081 935,77 Sk, ktoré sú predmetom konania. Dodávky boli fakturované faktúrami založenými na č.

1. 9 až 463 spisu. Splatnosť dohodnutá nebola, preto žalobca výzvou zo dňa 14. 11. 2002 vyzval žalovaného v 1. rade na ich zaplatenie. Výzva bola žalovanému doručená dňa 29. 11. 2002 a keďže pohľadávku nezaplatil ani v lehote do 5 dní, stala sa táto splatnou dňa 04. 12. 2002.

Na návrh žalobcu súd uznesením č. k. 5Cb/262/02-562 zo dňa 14. 04. 2004 pripustil, aby do konania pristúpili žalovaná v 2. rade a žalovaný v 3. rade. Zároveň pripustil zmenu návrhu tak, že žalovaní v 1. až 3. rade sú povinní zaplatiť žalobcovi 93 081 935,77 Sk s 13%-ným ročným úrokom z omeškania od 05. 12. 2002 do zaplatenia. Rozšírenie žaloby o žalovaných v 2. a 3. rade žalobca odôvodnil tým, že podľa § 835 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) sú žalovaní zo záväzkov voči tretím osobám zviazaní spoločne a nerozdielne, keďže účastník, ktorý vystúpil zo združenia, alebo bol vylúčený, sa nezbavuje zodpovednosti za záväzky z činnosti združenia, ktoré vznikli do dňa vystúpenia alebo vylúčenia (§ 840 OZ). Združenie malo podľa dohody zaniknúť k 31. 12. 2000. Žalovaní v 1. až 3. rade sú v konaní pasívne legitimovaní a ak by žalovaný v 1. rade preukázal platný prevod časti podniku na ALVA družstvo, bol by pasívne legitimovaný z dôvodu zákonného ručenia podľa § 477 ods. 3 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“).

Žalobca podaním zo dňa 23. 05. 2011 (č. 1. 1219) špecifikoval svoj nárok tak, že navrhol zaviazat žalovaných v 1. až 3. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť 2 946 147,44 eur (88 755 637,63 Sk) s príslušenstvom a výlučne zaviazat žalovaného v 1. rade na zaplatenie 143 606,80 eur (4 326 298,33 Sk) s príslušenstvom.

Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení k návrhu, ako aj počas celého konania žiadal žalobu voči svojej osobe zamietnuť majúce za to, že tvrdenia žalobcu v návrhu sú nepreskúmateľné, pretože z nich nie je zrejmé, akým spôsobom ustálil výšku nároku, ako dospel k názoru, že dlžníkom je žalovaný v 1. rade, rovnako nepredložil žiadne doklady o dovoze tovaru na územie Slovenskej republiky a ich odovzdanie žalovanému v 1. rade.

Žalovaní v 2. a 3. rade sa v konaní pripájali k tvrdeniam žalovaného v 1. rade.

O návrhu žalobcu súd prvého stupňa rozhodol rozsudkom č. k. 5Cb/262/2002-1080 zo dňa 30. 06. 2009 tak, že žalobe proti žalovaným v 1. až 3. rade vyhovel vo výške 2 237 390,83 eur s 13%-ným ročným úrokom z omeškania od 05. 12. 2002. Vo zvyšku nárok žalobcu vylúčil na samostatné konanie. Na odvolanie žalovaných v 1. a 3. rade Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací uznesením č. k. I Obo 29/2010-1140 zo dňa 05. 10. 2010 napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že z rozhodnutia sa nedá zistiť, ktoré faktúry má zaplatiť žalovaný v 1. rade a ktoré boli vylúčené na samostatné konanie. Súdu prvého stupňa tiež vytkol nevysporiadanie sa so vznesenou započítacou námietkou.

Súd prvého stupňa v novom konaní doplnil dokazovanie v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu a zistil, že žalovaní v 1. až 3. rade dňa 01. 01. 1997 uzavreli Zmluvu o združení osôb s názvom ALVA Prešov (č. 1. 504) a jedným z predmetov činnosti združenia bola aj veľkoobchodná činnosť s ovocím a zeleninou, potravinárskym, priemyselným a spotrebným tovarom a maloobchodná činnosť s ovocím a zeleninou. V uvedenej zmluve bolo vymedzené i rozdelenie príjmov, výdavkov, zisku a úhrady prípadnej straty, a to v podieloch po 40% žalovaní v 1. a 3. rade a 20% žalovaná v 2. rade. Zánik združenia bol dohodnutý ku dňu 31. 12. 2000 všetkými účastníkmi združenia. Dodatkom č. 1 k dohode o zániku združenia bolo dohodnuté, že práva a záväzky, vrátane neznámych, vymedzené v prílohe dodatku, prechádzajú na žalovaného v 1. rade.

Zmluvou o predaji podniku zo dňa 26. 02. 2001 (č. 1. 512) uzavretou medzi žalovaným v 1. rade, podnikajúcim pod obchodným menom ALVA (IČO: 10 739 807) ako predávajúcim a ALVA družstvo Prešov (IČO: 31 733 018) ako kupujúcim, previedol predávajúci na kupujúceho vlastnícke právo k veciam, iné práva a iné majetkové hodnoty, ktoré slúžia k prevádzkovaniu jeho firmy. Súčasťou prevodu boli aj záväzky voči dodávateľom, štátu a zamestnancom podľa špecifikácie v prílohe 5 zmluvy. Dodatkom č. 2 k Zmluve o predaji podniku z 28. 03. 2001 (č. 1. 510) bol okrem prevodu nehnuteľných

a hnuiteľných vecí, majetkových hodnôt a iných práv, dohodnutý aj prevod všetkých záväzkov a nárokov, a to aj v čase uzavretia tejto zmluvy neznámych, či nevyčíslených, ktoré vznikli pri činnosti, eventuálne v súčinnosti s činnosťou predávajúceho.

Žalovaný v 1. rade na pojednávaní dňa 02. 04. 2004 potvrdil, že už od začiatku roka 1997 žalobca zasielal združeniu faktúry za ovocie a zeleninu, ktoré boli riadne prečlené a tovar bol ním prevzatý, teda aj faktúry, ktorých zaplatenie je predmetom sporu, tieto ako záväzok prešli zo zaniknutého združenia na jeho osobu ako podnikateľa a na základe zmluvy o predaji podniku prešli na družstvo ALVA. Žalovaný teda svoj záväzok fakticky nespochybňoval, ale trval na tom, že ich odpredal ako záväzok so svojím podnikom družstvu ALVA.

Žalovaná v 2. rade na pojednávaní dňa 12. 09. 2005, ako aj na ostatných pojednávaniach, sa pripájala k tvrdeniam žalovaného v 1. rade.

Žalovaný v 3. rade na pojednávaní dňa 04. 07. 2006 potvrdil zoznam nezaplatených faktúr k 31. 12. 2012 vo vzťahu k žalobcovi ako dodávateľovi vo výške 70 114 976,08 Sk a uviedol, že medzi žalobcom a združením existoval riadny obchodný vzťah, na základe ktorého združenie preberalo dodávky ovocia od žalobcu, o čom svedčia i colné deklarácie o prečení tovaru.

Na pojednávaní dňa 03. 04. 2006 žalovaní v 1. a 3. rade popreli prechod záväzku z titulu nezaplatených faktúr zo združenia na žalovaného v 1. rade a zo žalovaného v 1. rade na ALVA družstvo, a to na základe zoznamu nezaplatených faktúr na č. 1. 612 - 616 a prílohy č. 5 k zmluve o predaji podniku (č. 1. 621 až 647). Dodatočne začali namietat' správnosť účtovnej evidencie. Na ďalších pojednávaniach namietli neopodstatnenosť faktúr na č. 1. 612 až 616 a v prílohe č. 5 k zmluve o predaji podniku (č. 1. 621 - 647) a tvrdili, že do evidencie nezaplatených faktúr ich zaviedli iba z dôvodu správnosti ich evidencie podľa zákona o účtovníctve. Túto obranu súd vyhodnotil za špekulatívnu a tendenčnú s poukazom na zákon o účtovníctve č. 563/1997 Z. z. (účinný k 31. 12. 2000), pretože ak účastníci združenia pokladali faktúry žalobcu za nedôvodné, nič im nebránilo vrátiť ich žalobcovi ako faktúry bez právneho dôvodu. Takýto postup však počas celého konania nepreukázali.

Súd prvého stupňa poukázal na § 835 ods. 2 OZ o solidárnej zodpovednosti účastníkov združenia za záväzky združenia, ktoré má kogentný charakter, čo znamená, že solidárna pasívna legitimácia žalovaných v 1. až 3. rade ako účastníkov združenia je plne daná a nemožno sa jej zbaviť. Ak sa aj účastníci združenia v Dodatku č. 1 (č. 1. 507, 508) dohodli na usporiadaní práv a záväzkov medzi sebou (prechodom na žalovaného v 1. rade), táto skutočnosť nič nemení na tom, že za záväzky vo vzťahu k tretím osobám, teda aj k žalobcovi, sú v zmysle § 835 ods. 2 OZ zaviazaní spoločne a nerozdielne. Dohoda účastníkov združenia a dodatok č. 1 sú vnútorným dojednaním účastníkov o vzájomnom vysporiadaní za prípadne už uhradené záväzky združenia jednotlivým veriteľom, teda aj žalobcovi. Na solidárnej zodpovednosti účastníkov združenia nič nemení ani zmluva o predaji podniku, uzavretá medzi žalovaným v 1. rade ako predávajúcim a družstvom ALVA ako kupujúcim, a to aj za predpokladu, že žalovaný v 1. rade by bol zo zmluvy o predaji podniku ručiteľom za plnenie prevezených záväzkov podľa § 477 ods. 3 ObchZ. Solidárna zodpovednosť žalovaných ako účastníkov združenia po jeho zániku je daná aj v nadväznosti na §§ 531 a 533 OZ. Prevzatie dlhu podľa uvedených ustanovení v každom prípade predpokladá súhlas veriteľa (žalobcu). Takýto súhlas žalobca ako veriteľ na prevzatie dlhu nedal, preto solidárna zodpovednosť žalovaných ako účastníkov združenia trvá.

V ďalšom súd prvého stupňa poukázal na Dohovor OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru (ďalej len „Dohovor“), ktorý upravuje zmluvy o kúpe tovaru medzi stranami s miestom podnikania v rôznych štátoch, ak sú tieto štáty zmluvnými štátmi (čl. 1). Osobitne poukázal na čl. 11 Dohovoru, podľa ktorého sa zmluva o kúpe nemusí uzavrieť alebo preukazovať písomne, nevyžadujú sa pri nej žiadne iné formálne náležitosti a možno ju preukazovať akýmkoľvek prostriedkami, vrátane svedkov. Poukázal tiež na znenie ďalších článkov Dohovoru (čl. 30, 31, 53, 54, 55 a 60).

Výkonaným dokazovaním mal súd prvého stupňa za preukázanú nedôvodnosť obrany žalovaných ako účastníkov združenia o neexistencii obchodného vzťahu z titulu dodávky so žalobcom. Žalobca vo

vyjadrení zo dňa 07. 11. 2003 (č. 1. 522) popísal existenciu a priebeh obchodu medzi ním a združením, a to aj v prípadoch, keď tovar pre združenie objednal aj cestou iného holandského dodávateľa. O vzniku záväzkového vzťahu podľa súdu svedčia predložené faktúry na č. 1. 4 až 463 spisu, colné doklady pripojené k spisu a výpoveď svedka Ing. O. A. (č. 1. 800). Na základe takto vykonaných a označených dôkazov súd dospel k názoru, že medzi žalobcom a žalovanými vznikol a trval právny vzťah z titulu zmluvy o medzinárodnej kúpe tovaru.

Pri priznaní výšky uplatneného nároku súd prvého stupňa vychádzal zo zoznamu faktúr združenia v zmysle ich špecifikácie na č. 1. 612 až 616 a č. 1. 621 až 647, ktorý súpis bol vyhotovený za účelom dohody o zániku zmluvy o združení podľa jej dodatku zo dňa 31. 12. 2000 a ktorých čísla a sumy súd špecifikoval na stranách 8 až 12 svojho rozsudku. Ak sa touto zmluvou v znení jej dodatku účastníci združenia dohodli, že práva a záväzky združenia, uvedené v prílohe dodatku, prechádzajú výlučne na PaedDr. Q. C. (žalovaný v 1. rade) ako fyzickú osobu - podnikateľa, potom je potrebné vychádzať z toho, že združenie záväzok vo vzťahu k žalobcovi titulom nezaplatených faktúr uznáva. Predmetné faktúry žalobca založil do spisu a súd o dôvodnosti fakturácie kúpnej ceny z titulu platného právneho vzťahu zo zmluvy o medzinárodnej kúpe tovaru nemal pochybnosti, preto v tejto časti (2 105 405,49 eur) žalobe voči žalovaným v 1. až 3. rade vyhovel s tým, že žalovaných na toto plnenie zaviazal spoločne a nerozdielne. Podľa § 369 ods. 1 v spojení s § 502 ods. 1 ObchZ priznal žalobcovi aj 13%-ný ročný úrok z omeškania od 05. 12. 2002 do zaplataenia. Úrok priznal od 05. 12. 2002 z dôvodu, že žalobca vyzval žalovaných na zaplataenie pohľadávky v lehote 5 dní, pričom výzva im bola doručená dňa 29. 11. 2002.

K existencii záväzkového obchodného vzťahu medzi účastníkmi konania z titulu kúpnej zmluvy prvostupňový súd dodal, že ak by medzi účastníkmi združenia ALVA a žalobcom neexistoval záväzkový obchodný vzťah z titulu kúpnej zmluvy a z neho vyplývajúci záväzok žalovaných vo vzťahu k žalobcovi, nebol by na strane družstva ALVA Prešov dôvod uplatniť si započítaciu námietku z titulu náhrady škody v rozsahu 126 806 000,- Sk (č. 1. 806) oproti pohľadávke žalobcu vo výške 103 033 516,23 Sk. S touto námietkou sa však súd nezaoberal, pretože nešlo o započítanie pohľadávok medzi účastníkmi tohto konania.

Keďže žalobca voči žalovaným uplatnil právo na zaplataenie sumy 88 755 637,63 Sk (2 946 147,44 eur), zvyšný nárok vo výške 984 348,74 eur aj s príslušenstvom súd vylúčil na samostatné konanie. Rovnako vylúčil na samostatné konanie aj nárok len voči žalovanému v 1. rade, a to vo výške 4 326 298,33 Sk (143 606,80 eur) podľa § 112 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“).

Vo vzťahu k trovám konania súd prvého stupňa vyslovil, že o nich rozhodne v rozhodnutí o celej prejednávanej veci (v rozhodnutí o zvyšnej časti nároku žalobcu).

Na odvolanie žalovaných v 1. a 3. rade proti prvostupňovému rozsudku v časti uloženej povinnosti zaplatiť sumu 2 105 405,49 eur s príslušenstvom a odvolanie žalovaného v 3. rade aj proti výrokom o vylúčení veci na samostatné konanie, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) po prejednaní veci podľa § 212 ods. 2 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., rozsudkom č. k. 3 Obo 14/2013-1385 zo dňa 28. 10. 2014, rozsudok súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej časti ako vecne správny podľa § 219 O. s. p. potvrdil.

Odvolací súd, stotožniac sa s názorom vysloveným súdom prvého stupňa, v odôvodnení odkázal na prvostupňový rozsudok a na zdôraznenie jeho správnosti poukázaním na § 829 ods. 1 a 2 OZ konštatoval, že v konaní nebolo spochybnené, že žalovaní uzavreli Zmluvu o združení podľa § 829 OZ v písomnej forme a že združenie zaniklo uzavretím Dohody o zániku zmluvy o združení osôb v znení dodatku č. 1 (ďalej len „Dohoda o zániku združenia“) k 31. 12. 2000 dohodou účastníkov združenia. V Dodatku č. 1 k Dohode o zániku združenia si účastníci zaniknutého združenia dohodli, že práva a záväzky vymedzené v prílohe tohto dodatku prechádzajú na PaedDr. Q. C., M. XX, O. (bod 4.). V bode 5. dohodli, že menovaný je nástupcom združenia, na ktorého prechádza majetok, ako aj neznáme nároky, ktoré vznikli v čase existencie združenia. Z uvedených úkonov mal odvolací súd za nesporné, že bývalí účastníci združenia sa medzi sebou dohodli, ako naložia s majetkom združenia, ako aj záväzkami,

ktoré počas existencie združenia vznikli. Išlo preto výlučne o právny úkon vysporiadania medzi účastníkmi združenia.

V ďalšom sa odvolací súd poukázaním na § 835 ods. 2 OZ a jeho podrobný výklad stotožnil s názorom prvostupňového súdu o pasívnej solidarite žalovaných ako účastníkov združenia. Výslovil, že zo záväzkov združenia voči tretím osobám sú účastníci združenia zviazaní spoločne a nerozdielne, pričom ich zodpovednosť za výkon činnosti a záväzky vzniknuté počas existencie združenia, sa nemení ani po zániku združenia. Uviedol, že ak na základe dodatku k zmluve o zániku združenia žalovaný v 1. rade po vzájomnej dohode so žalovanými v 2. a 3. rade prevzal všetky práva a záväzky týkajúce sa činnosti združenia, potom ide len o úpravu vzájomných vzťahov medzi bývalými účastníkmi združenia. Vzhľadom na charakter a zákonnú úpravu týkajúcu sa združenia, takáto dohoda nemá účinky voči tretím subjektom, najmä ak nebol preukázaný jednoznačný súhlas žalobcu, ktorý je v postavení veriteľa, s takto prevzatým dlhom. Ak by sa uvedený úkon považoval za právne relevantný aj vo vzťahu k žalobcovi, bol by takýto výklad v rozpore s kogentným ustanovením § 835 ods. 2 OZ. Odvolací súd zdôraznil podstatu tohto ustanovenia, ktorou je skutočnosť, že účastníci združenia sa svojej záväzkovej zodpovednosti, v tomto prípade zaplatenia faktúr za dodávky tovaru, nemôžu zbaviť. Uviedol, že dohoda o prevzatí práv a povinností je výlučne právnym vzťahom medzi stranami, ktoré takúto dohodu uzavreli a môže mať význam len pre ich vzájomné vysporiadanie sa ako účastníkov zaniknutého združenia. Z tohto dôvodu odvolací súd za nedôvodnú vyhodnotil námietku žalovaného v 3. rade, spočívajúcu v tvrdení, že aj v tejto veci platí, „ak sa nedohodnú inak, pokiaľ to zákon nevyklučuje“. Zastal názor, že žiadnym úkonom členov združenia (aj po jeho zániku) bez jednoznačného súhlasu veriteľa, nemôže dôjsť k zbaveniu sa solidárnej zodpovednosti členov združenia za záväzky voči tretiemu (žalobcovi), ktoré vznikli počas existencie združenia, pretože by to bolo obchádzanie kogentného ustanovenia § 835 ods. 2 OZ. Odvolací súd dodal, že ak žalovaný v 1. rade ako fyzická osoba - podnikateľ prevzal od žalovaných v 2. a 3. rade práva a záväzky, prevzal ich ako samostatný podnikateľský subjekt. Ak následne na základe zmluvy o predaji podniku v znení jej dodatkov previedol na kupujúceho - družstvo ALVA majetok a pohľadávky, z tejto skutočnosti možno relevantne vyvodiť len to, že uvedené družstvo sa stalo nástupcom žalovaného v 1. rade ako podnikateľského subjektu, nie však ako bývalého člena združenia, pretože v konaní nebolo preukázané, že by s prevzatím dlhu členov združenia žalovaným v 1. rade vyslovil žalobca právne relevantný súhlas (§ 531, § 533 OZ).

Odvolací súd za nedôvodné vyhodnotil námietky žalovaných týkajúce sa neopodstatnenosti nároku žalobcu, spochybňujúc zmluvu o dodávke. Mal za preukázané, že medzi účastníkmi konania existoval záväzkový vzťah, tiež uviedol, že súd prvého stupňa rozhodol o zaplatení faktúr len v rozsahu fakturácie, resp. pohľadávok, ktoré boli v rámci predaja podniku uvedené v prílohe zmluvy o predaji podniku, a teda išlo o záväzky uvedené v evidencii žalovaného v 1. rade, ktorý ich od členov združenia prevzal na základe Dohody o zániku združenia.

Vo vzťahu k námietke žalovaného v 3. rade ohľadne znenia § 477 ObchZ (v súvislosti so zmluvou o predaji podniku, spočívajúcou v tvrdení, že súhlas veriteľa sa nevyžaduje), odvolací súd pre úplnosť uviedol, že v tejto súvislosti platí aj ustanovenie § 69 ods. 4 ObchZ o ručení predávajúceho za záväzky voči veriteľom.

K námietke týkajúcej sa svedeckej výpovede Ing. A. odvolací súd zastal názor, že vierohodnosť jeho výpovede nebola v konaní spochybnená takým relevantným spôsobom, pre ktorý by nebolo možné na túto výpoveď brať zreteľ.

Poukázaním na čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) za nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil námietku žalovaných, spočívajúcu v tvrdení o odňatí ich možnosti konať pred súdom. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že nárok žalobcu v časti, v ktorej súd žalobe vyhovel, bol preukázaný. Zdôraznil, že ak odvolatelia spochybňujú dôvodnosť súdom priznanej sumy (ktorá vychádza len z faktúr prevzatých žalovaným v 1. rade po dohode so žalovanými v 2. a 3. rade v súvislosti so zánikom združenia), potom musia jednoznačne preukázať, že uplatnený nárok nie je

dôvodný. Takéto dôkazné bremeno však odvolatelia neuniesli, preto sa odvolací súd ďalšími ich námietkami nezaoberal, majúť za to, že tieto nemôžu mať vplyv na výsledok konania.

V ďalšom odvolací súd uviedol, že ak si žalobca (zrejme z opatrnosti), uplatnil nárok aj v konkurznom konaní úpadcu ALVA družstvo incidenčnou žalobou, takéto rozhodnutie nie je prekážkou konania vo veci nároku žalobcu vyplývajúceho zo zodpovednostného vzťahu účastníkov združenia, ktorí boli obchodnými partnermi žalobcu, aj keď prostredníctvom sprostredkovateľa.

Odvolanie žalovaného v 3. rade proti rozsudku prvého stupňa v časti, ktorou bol návrh žalobcu proti žalovaným v 1. až 3. rade vylúčený na samostatné konanie, ako aj v časti vylúčenia návrhu len proti žalovanému v 1. rade na samostatné konanie (2. a 3. výrok prvostupňového rozsudku), odvolací súd podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol ako neprípustné podľa § 202 ods. 3 písm. a/ O. s. p., pretože rozhodnutím o vylúčení veci na samostatné konanie sa upravuje vedenie konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. Úspešnému žalobcovi trovy odvolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy nevznikli.

Odvolací súd zastavil konanie o žiadosti žalovaného v 3. rade o oslobodenie od súdneho poplatku za odvolanie (uplatnené podaním zo dňa 12. 02. 2013, súdu doručeným 21. 02. 2013), a to pre nesplnenie podmienok konania o tomto návrhu (§ 104 O. s. p.). Predmetnú žiadosť odvolací súd vyhodnotil za bezpredmetnú, pretože poplatková povinnosť v súvislosti s prejednávaným odvolaním odvolateľom nevznikla, ani o nej nebolo rozhodnuté súdom prvého stupňa. Poznamenal, že o odvolacom poplatku bolo právoplatne rozhodnuté už pri podaní predchádzajúceho odvolania (uznesením č. k. 2Cb/262/02-1117 zo dňa 05. 10. 2009), pričom pri opätovnom podaní odvolania tým istým účastníkom poplatková povinnosť nevzniká.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 18. 12. 2014.

Proti tomuto rozsudku, v časti jeho výroku o potvrdení prvostupňového rozsudku (1. výrok), podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný v 3. rade (ďalej tiež ako „dovolateľ“), prípustnosť ktorého odôvodnil procesnou vadou konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. tvrdiac, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom. Dôvodnosť dovolania dovolateľ odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p. (č. l. 1397 - 1409).

Vo vzťahu k odňatiu možnosti konať pred súdom žalovaný v 3. rade namielol nepreskúmateľnosť prvostupňového rozsudku pre jeho nedostatočné odôvodnenie, nespĺňajúce náležitosti súdneho rozhodnutia konkretizované v § 157 ods. 2 O. s. p., ktorý nedostatok podľa jeho názoru neodstránil ani súd odvolací, v dôsledku ktorej skutočnosti súdy porušili jeho základné právo na spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 6 ods. 1 Dohovoru.

Žalovaný v 3. rade vo veci konajúcim súdom vytkol, že z ich rozhodnutí nie je možné zistiť, aké skutočnosti mali za preukázané, na základe akých dôkazov a k akému skutkovému zisteniu dospeli, z dôvodu ktorého mu nie je zjavné, aký skutkový stav má byť predmetom právneho posúdenia. Rovnako im vytkol, že v odôvodneniach ich rozhodnutí chýba údaj o tom, aké právne predpisy (resp. aké ustanovenia právnych predpisov) aplikovali a ako ich vyložili, t. j. ako právne posúdili predmet sporu. Tvrdí, že výrok rozsudku odvolacieho súdu potvrdzuje neexistujúci rozsudok prvostupňového súdu (poukazujúc na jeho označenie a dátum vydania). Namielol, že v rozhodnutí odvolacieho súdu absentuje zmienka o rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 5Cb/206/2002-926 až 935 zo dňa 12. 03. 2007, ďalej že hoci súdy mali vedomosť o jeho písomnom podaní na č. l. 583, v odôvodnení svojich rozhodnutí ich nikde nespomenuli. Vo veci konajúcim súdom ďalej vytkol, že v odôvodneniach ich rozhodnutí neuviedli, akým spôsobom vykonali dokazovanie ohľadom konkurzného konania vedeného na ALVA družstvo v konkurze a nemožno z nich ani zistiť, k akým skutkovým a právnym záverom v tejto súvislosti dospeli, rovnako že sa nevysporiadali s rozporuplnou argumentáciou žalobcu v konkurznom konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 19Cbi/31/03 na základe incidenčnej žaloby,

ktoré je právoplatne skončené.

Odnatie možnosti konať pred súdom žalovaný v 3. rade vzhladá aj v tom, že sa nemohol oboznámiť so spismi Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6K/2/2003 a sp. zn. 19Cbi/31/2003, ani s obsahom colných dokumentov tzv. JCD.

Žalovaný v 3. rade súdom ďalej vytkol, že napriek viacerým ústnym, ako aj písomným prednesom žalovaných v 1. až 3. rade v priebehu konania, súd prvého stupňa neodstránil nimi namietanú spornosť a hodnovernosť faktúr predložených žalobcom, a to tým, že by žalobcovi uložil povinnosť predložiť ich originály, ale sa uspokojil iba s predloženými kópiami predmetných faktúr. Namietol tiež, že výzva na zaplatenie zo dňa 14. 11. 2002 bola zaslaná len žalovanému v 1. rade, nie aj žalovaným v 2. a 3. rade, keďže v súdnom spise absentuje potvrdenka o doručení predmetnej výzvy označeným žalovaným.

Hoci bez označenia dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., dovolateľ namietol aj nesprávne právne posúdenie veci v otázke zániku účasti žalovaných v 1. až 3. rade v Združení Q. Prešov, v otázkach preukázania prevodu časti podniku z PaedDr. Q. C. - ALVA na ALVA družstvo, ako aj preukázania postupu podľa § 478 ods. 1 a 2 OZ zo strany žalobcu. Súčasne namietol aj nesprávne posúdenie postupu podľa zásad konkretizovaných v § 477 ObchZ a súdom vytkol, že rozhodovali o nároku žalobcu vo výške 3 233 361,03 eur, ktorá presahuje žalobcom uplatnený nárok.

Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalovaný v 3. rade dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne navrhol odložiť vykonateľnosť rozsudkov oboch súdov nižších stupňov a uplatnil si náhradu trov dovolacieho konania v celkovej sume 13 218,-- eur.

K dovolaniu žalovaného v 3. rade sa písomne vyjadrila žalovaná v 2. rade (písomným podaním zo dňa 06. 02. 2015, prvostupňovému súdu doručeným dňa 11. 02. 2015 na č. l. 1428), ktorá stotožňujúc sa s obsahom dovolania žalovaného v 3. rade, navrhla rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok prvostupňového súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania podľa § 243a ods. 1 O. s. p. najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutia súdov nižších stupňov. Ako mimoriadny opravný prostriedok je dovolanie určené na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O. s. p.) a hmotnoprávnych (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) väd. Dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania musí mať na zreteli základnú ideu mimoriadnych opravných prostriedkov (vrátane dovolania) vychádzajúcu z toho, že právna istota a stabilita, nastolené právoplatným rozhodnutím, sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne. Úspech každého dovolania je vždy podmienený (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že je procesné prípustné a až následným (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je aj opodstatnené. Pokiaľ dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento opravný prostriedok odmietnuť bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia, v opačnom prípade by on sám porušil zákon.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v jeho prvom výroku, ktorým potvrdil rozsudok prvostupňového súdu v časti uloženej povinnosti žalovaným v 1. až 3. rade zaplatiť žalobcovi 2.105.405,49 eur s príslušenstvom, ako aj v časti o vylúčení veci na samostatné konanie. V zmysle § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v procesnej forme rozsudku, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom

sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd síce rozsudok Krajského súdu v Prešove ako súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej časti potvrdil, avšak vo výrokovej časti svojho rozhodnutia prípustnosť dovolania nevyslovil. Rovnako nejde o potvrdenie takého rozsudku prvostupňového súdu, ktorým by súd prvého stupňa vo svojom výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p., vzhľadom na ktorú skutočnosť je nepochybné, že dovolanie žalovaného v 3. rade v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné nie je.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p. (či už to účastník konania namieta alebo nie), Najvyšší súd Slovenskej republiky sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. pritom nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že k vade vymenovanej v tomto ustanovení došlo, ale rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd, dovolací súd sa osobitne zaoberal existenciou procesnej vady konania namietnutej žalovaným v 3. rade podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., spočívajúcej v tvrdení o odňatí možnosti konať pred súdom.

Pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení nedefinuje ani nešpecifikuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je preto potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Citované ustanovenie odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvisu s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci, vysloveným v napadnutom rozhodnutí. Z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. je rozhodujúce len to, či účastník konania v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol ukrátený na svojich procesných právach alebo nie. Procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. zakladá okrem iného aj nedostatočné (súčasne nezrozumiteľné) odôvodnenie súdneho rozhodnutia, pre ktoré je toto nepreskúmateľné, ktorú vadu však dovolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, nezistil.

Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p.,

pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej ustálenej judikatúre zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj súdu odvolacieho, prípadne aj dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania.

Dovolací súd po preskúmaní oboch vo veci vydaných rozhodnutí, tak prvostupňového, ako aj odvolacieho, dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa (v jeho prvom, potvrdenom výroku) vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. spĺňa, a preto ho možno považovať za preskúmateľný a ústavne akceptovateľný.

Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa predovšetkým zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, keď z neho vyplýva, čoho sa žalobca svojou žalobou domáha a z akých dôvodov, aké je stanovisko (vyjadrenie) žalovaných k žalobe, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, t. j. aké konkrétne subjektívne práva a povinnosti vyvodil pre účastníkov konania a aké právne závery vyplývajú zo zistených subjektívnych práv a povinností účastníkov konania vo vzťahu k žalobou uplatnenému návrhu, čím sa naplňajú najmä kritériá určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti i presvedčivosti rozhodnutia. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne vysporiadal s dôvodmi, ktoré viedli k vyhovneniu žalobcovmu nároku v časti o zaplatenie 2 105 405,49 eur spolu s 13%-ným ročným úrokom z omeškania od 05. 12. 2002 do zaplatenia žalovanými v 1. až 3. rade, zamerajúc sa na otázku existencie záväzkovoprávneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanými, vrátane posúdenia zodpovednosti žalovaných ako účastníkov združenia ALVA Prešov za záväzky tohto združenia podľa § 835 ods. 2 OZ, ako aj posúdenia faktúr predmetného združenia, z ktorých súd vychádzal pri určení výšky nároku priznaného žalobcovi prvostupňovým rozsudkom. Zároveň súd prvého stupňa odôvodnil aj vylúčenie časti žalobcovho nároku na samostatné konanie.

Rovnako aj rozsudok odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia. Podľa názoru dovolacieho súdu je rozhodnutie odvolacieho súdu dostatočne odôvodnené, vo vzťahu k potvrdzujúcemu výroku sa v odôvodnení rozhodnutia so správnosťou odvolaním napadnutého prvostupňového rozsudku stotožnil, vyjadril sa k odvolacím námietkam žalovaných v 1. aj 3. rade, rovnako odôvodnil svoje rozhodnutie o odmietnutí odvolania žalovaného v 3. rade, aj zastavenie konania vo vzťahu k jeho žiadosti o oslobodenie od súdneho poplatku za podané odvolanie a odôvodnil aj rozhodnutie o trovách odvolacieho konania.

Dovolací súd, podobne ako súd odvolací, osobitne poukazuje na § 219 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého odvolací súd v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. V dôvodovej správe k novele Občianskeho súdneho poriadku účinnej od 15. 10. 2008 (t. j. k zákonu č. 384/2008 Z. z.) sa uvádza, že ust. § 219 ods. 2 O. s. p. reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvého stupňa, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú účastníkom známe podania, známy napadnutý rozsudok a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti a presvedčivosti napádaného rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Je tomu tak aj v posudzovanej veci, kedy odvolací súd vo vzťahu k svojmu potvrdzujúcemu výroku, konštatujúc správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa, na doplnenie

zdôraznil dôvod, pre ktorý sú žalovaní ako účastníci združenia zviazaní z jeho záväzkov voči žalobcovi spoločne a nerozdielne, odôvodniac svoj názor ustanovením § 835 ods. 2 OZ, zdôrazniac súčasne jeho kogentný charakter. Jednotlivo sa vyjadril k námietkam žalovaného v 3. rade vzneseným v jeho odvolaní a pokiaľ sa niektorými z nich nezaoberal, vysvetlil dôvod, pre ktorý tak konal (pretože nemôžu mať vplyv na výsledok konania). Rozhodnutie odvolacieho súdu tak nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného v 3. rade.

Vo vzťahu k námietke žalovaného v 3. rade spočívajúcej v tvrdení o uvedení nesprávneho čísla konania prvostupňového rozsudku vo výroku rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že pôvodným číslom konania uvedeným na prvej strane rozsudku prvostupňového súdu bolo č. k. 5Cb/262/02-1267, následne bolo rukou opravené na č. k. 5Cb/262/02-1278, ktoré je správne uvedené aj vo výroku rozsudku odvolacieho súdu. Vo vzťahu k dátumu rozsudku súdu prvého stupňa (zo dňa 13. 12. 2012) je vo výroku rozsudku odvolacieho súdu síce uvedený dátum 15. 12. 2012, je však nepochybné, že ide o zrejmu chybu v písaní (v záhlaví rozsudku je uvedený správny dátum). V nadväznosti na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3 Obo 14/2013 zo dňa 20. 06. 2016 postupom podľa § 164 O. s. p. opravil dátum rozsudku Krajského súdu v Prešove uvedený vo výrokovej časti rozsudku odvolacieho súdu a súčasne opravil aj rok v dátume narodenia žalovaného v 1. rade v záhlaví predmetného rozsudku.

Dovolací súd na záver k dovolacej námietke, spočívajúcej v nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. (ktorú síce žalovaný v 3. rade výslovne nenamietol, ale z obsahu jeho dovolania je zreteľná), okrajovo uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. V prejednávanej veci by uvedený dovolací dôvod bolo možné úspešne použiť, len ak by prípustnosť dovolania vyplývala z § 238 O. s. p., v posudzovanom prípade však tomu tak nie je.

S poukazom na vyššie uvedené, keďže v danom prípade dovolanie žalovaného v 3. rade proti rozsudku odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné a vada uvedená v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (ani žiadna iná procesná vada v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p.) zistená nebola, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací dovolanie žalovaného v 3. rade podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol. Vzhľadom na to sa dovolací súd vecne nezaoberal ďalšími námietkami uvedenými dovolateľom v dovolaní, ako ani napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, preto by mal právo na náhradu trov dovolacieho konania. Dovolací súd mu však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy v tomto konaní nevznikli (k dovolaniu žalovaného v 3. rade sa napriek výzve prvostupňového súdu nevyjadril).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.